

Niște fete, dar și „un băiat”

Neil LaBute este un dramaturg american de succes, din a cărui operă a putut vedea câte ceva, și destul de substanțial, și spectatorul român. La Teatrul ACT se mai joacă *BASH – o trilogie contemporană* și *Forma lucrurilor*, în ambele actorul Vlad Zamfirescu, bine afirmat și el, având câte un rol important.

Iată-l din nou într-o piesă de Neil LaBute, **Niște fete**. Mă rog, el e excepția care întărește regula. Titlul complet ar fi fost, desigur, *Niște fete și un băiat*.

Povestea tânărului, încă, scriitor de la New York, plecat prin orașele Americii să-și revadă iubitele din prima tinerețe, în camere de hotel care sugerează la început cu totul alte scopuri, și să se asigure că acestea nu-i poartă ranchiună pentru felul, cam lipsit de eleganță, în care le-a părăsit cândva, se întoarce până la urmă împotriva acestui Don Juan *sui-generis* sau, mai precis, contemporan. Inițial, piesa avea cinci personaje, exact cât o echipă de baschet, cu Guy pe post de pivot. Neil LaBute a mai scris, însă, după premiera de la Londra, încă o scenă, și anume una foarte „updateată”, într-o lume în care coruperea de minori/e este cea mai gravă crimă.

Autorul are destulă imaginație ca să evite monotonia acestor întâlniri, după cea de-a doua deja previzibilă, construind atât personaje feminine, cât și situații foarte diverse, pentru a crea, totuși, surpriza. Dar piesa lui Neil LaBute mi s-ar fi părut mai bine înfiptă pe picioarele ei, dacă mă pot exprima astfel, fără apendicele cu fetița coruptă de Guy pe când aceasta avea 11 ani. (Ce-ar fi fost, de pildă, să avem o ultimă scenă, în care Guy la 11 ani este corupt de o fată de 18 ani, adică

Vlad ZAMFIRESCU și Catrinel DUMITRESCU

exact situația inversă celei din piesă?) Sigur, piesa are o tentă moralizatoare care devine cam antipatică de la un moment dat înainte, oricât de bine ar fi jucată, dar cu atât mai mult cu cât regizorul Cristi Juncu mizează pe ea. La urma urmelor, toate aceste întâmplări nu tocmai fericite nu sunt niște adevărate tragedii, asemenea lucruri se petrec frecvent și de o parte și de alta a celor două sexe și, de obicei, nu moare nimeni și nici nu se îmbolnăvește grav. Nu trebuie, deci, să căutăm într-o poveste despre niște iubiri ratate din cauza unui *tip* (că „guy” asta și înseamnă pe englezește) neapărat o morală și o palmă dată tuturor celor care ar fi înclinați să procedeze ca el. Oricum ar fi, piesa dă posibilitate unor actrițe să-și manifeste originalitatea, să-și pună în evidență talentul. Și, desigur, actorului din rolul principal să fie același, dar mereu altul, după cum se întâlnește cu un anume tip de femeie sau cu altul, de la șovăielnică *Sam* (Irina Velcescu), la dezinvoltă și relaxată *Tyler* (Cristina Florea), de la matur echilibrată *Lindsay* (Catrinel Paraschivescu) la mai circumspectă *Bobby* (Andreea Vasile), care, de altfel, descoperă și unul dintre scopurile „colaterale” ale acestor întâlniri, specific scriitorului și pe care îl las spectatorului să-l descopere odată cu ea. Nici rolul *Reggie* (Diana Cavaliotti în montarea noastră) nu e o simplă adăugire chiar fără rost, deși prezența ei în piesă prea atrage atenția că Guy e un tip rău, reprobabil, fără scrupule, ceea ce, până atunci, nu fusese chiar atât de clar. Mă tem că mult-hulita corectitudine politică își arată colții și de după scenele, altfel plăcute, ale acestei piese.

Ca spectator ești cucerit de la început de modul foarte natural în care personajele își joacă stinghereala, înșelătoare pentru scurtă vreme, ea semănând cu aceea a primei întâlniri a doi tineri care nu îndrăznesc să-și spună ceea ce, de fapt, le stă pe limbă. Scurtele râsete forțate, cu care se legitimează Vlad Zamfirescu,

Vlad ZAMFIRESCU și Irina VELCESCU

Foto: Ion Tăbăcaru

Andreea VASILE și Vlad ZAMFIRESCU

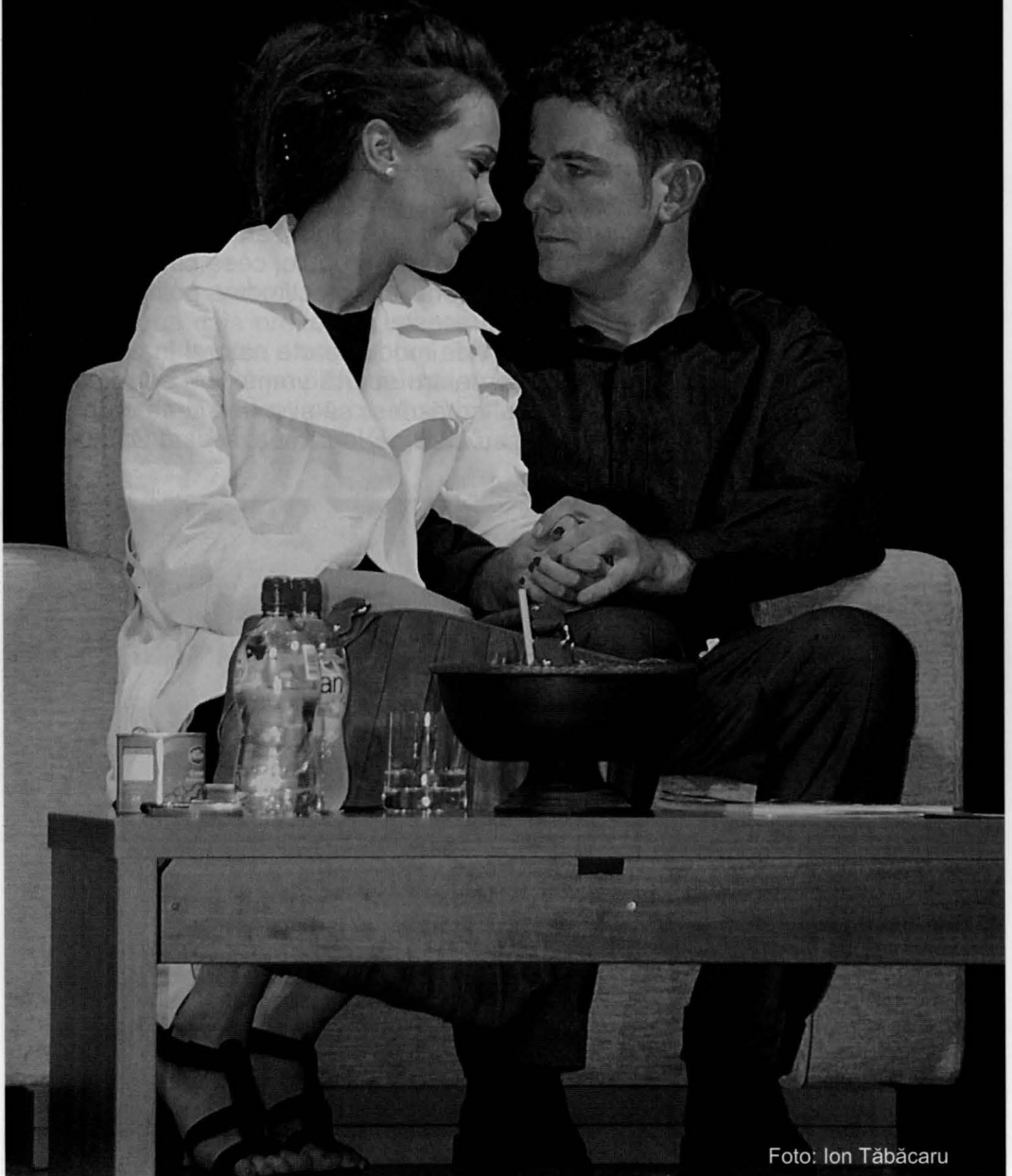

Foto: Ion Tăbăcaru

Diana CAVALIOTTI și Vlad ZAMFIRESCU

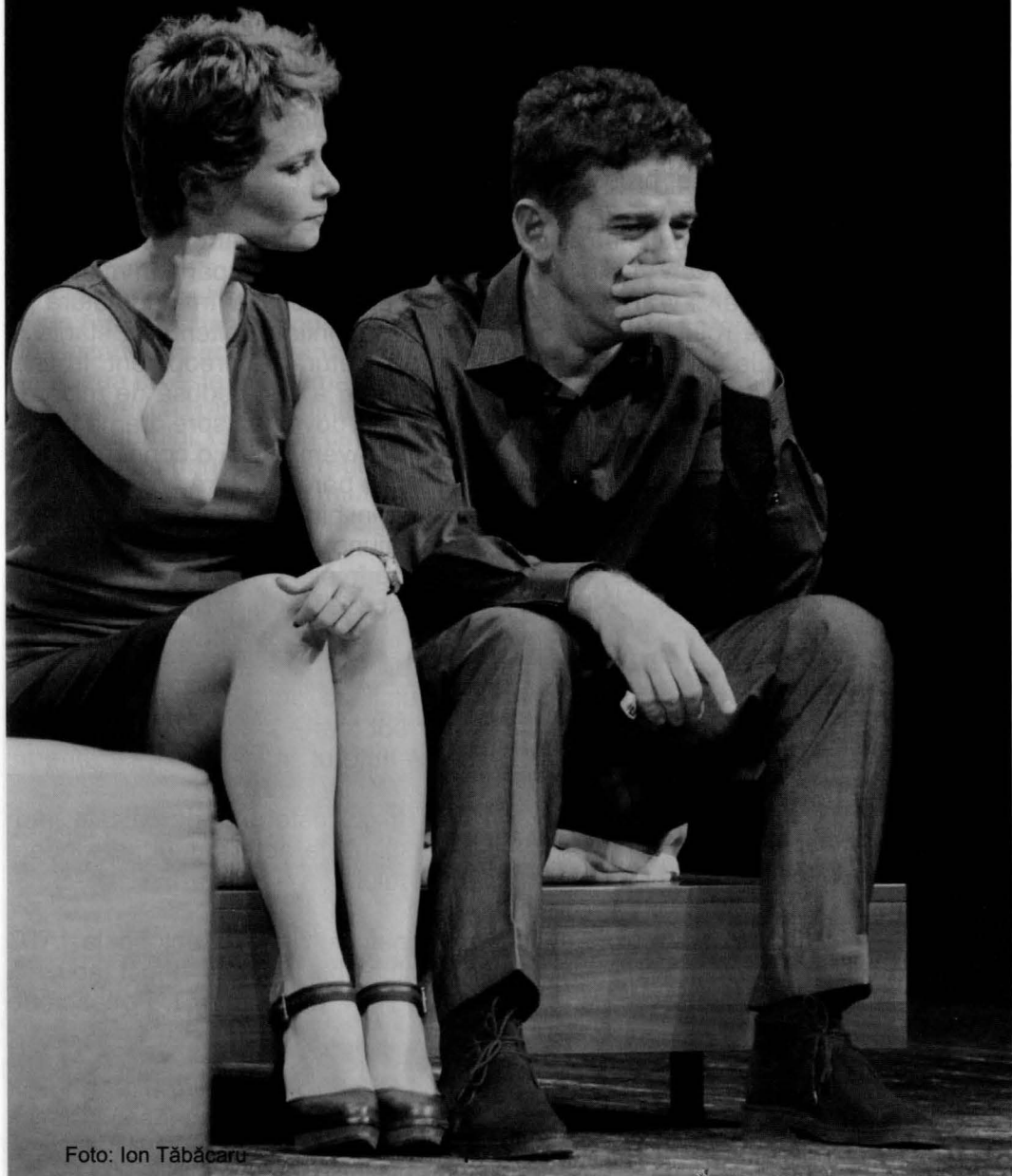

Foto: Ion Tăbăcaru

fac din eroul său un personaj credibil, așa cum știe acest actor de bune resurse dramatice să facă în atâtea înfățișări ale sale în scene din teatrul contemporan nouă. Irina Velcescu își joacă fin nuanțat rolul, progresând în dezvăluirea adevărului pe nesimțite, doar prin cuvinte sau fraze întrerupte ori scurte accese de răs stingherit, ca și partenerul ei, până când se echilibrează și devine acuzatoare, sigură pe sine, dar cu aceeași delicatețe. Cu totul altceva este Cristina Florea, în rolul motociclistei *Tyler*, relaxată și vorbind pe față despre sex, propunând chiar o partidă pe loc, înaintea căsătoriei pe care Guy le-o anunță fiecareia dintre fostele sale parteneri. Pufniturile acesteia fac pandant cu râsul întrerupt din prima scenă, ea jucându-și rolul cu mult aplomb. Catrinel Dumitrescu (*Lindsay*) vine cu o experiență în teatru mult mai amplă, de altfel și rolul ei este al unei femei cu experiență și, cu toate acestea, s-a lăsat prinsă în mrejele acestui cuceritor de duzină și și-a înșelat soțul, care, de data asta, știe de noua lor întâlnire și o încurajează, spre stupefacția lui Guy. Mirarea pentru cele ce se întâmplă a fost mai întâi la personajele femei, iată că ea trece, brusc, la cel care se credea stăpân pe situație. Deși nici celelalte două de până în acel moment nu-l cruțaseră pe eroul nostru și al lor, Lindsay îl pune serios în încurcătură, încât te întrebi ce se va întâmpla mai departe. Mai departe, apare Andreea Vasile (*Bobby*), personaj echilibrat până în momentul când descoperă ce n-ar fi vrut să descopere și îl pune definitiv în încurcătură pe Guy. Actrița își joacă rolul cu subtilitate și multă feminitate, alternând stările și minciunile pe care i le spune spre a-l pune în încurcătură pe preopinent. În fine, Diana Cavaliotti în *Reggie*, cea mai tânără, deoarece a fost sedusă de mică de Don Juanul nostru, este mai jucăușă, conducând bine povestea spre drama finală, care-i stoarce nepăsătorului de până atunci lacrimi. Avem aici și o condamnare și o căință în același timp. Poate părea prea mult, poate părea că fără această ultimă scenă, piesa și deci spectacolul ar fi putut rămâne mai bine în mintea spectatorilor. Știu eu? Poate că greșesc. Piesa e așa cum a ajuns până la noi, dacă Teatrul „George Ciprian” din Buzău nu s-a grăbit să o pună în scenă înaintea Londrei, nu are nici șansa ca la spectacolul de la Londra să se scrie în program: „după premiera de la Buzău, piesei i-a fost adăugată scena a cincea...” Uitam să spun că moralismul piesei se datorează poate și trecerii lui Neil LaBute pe la mormoni. Or, el a părăsit această comunitate, probabil nemulțumit de obiceiurile ei. Se poate observa, fără prea mult efort, că numele fetelor pot foarte bine să fie și ale unor bărbați, iar un critic, aflăm din program, crede că autorul se identifică, în general, cu femeile din textele sale.

Spectacolul Teatrului „George Ciprian” din Buzău este unul de calitate, fără mari pretenții inovative, dar bine construit și susținut de actori, unul care poate plăcea și publicului, fără a coborî ștacheta esteticului.

P.S. O nelămurire tot am: a absolvit Catrinel Dumitrescu actoria la IATC „I.L. Caragiale” la 13 ani, adică doi ani după ce actualul ei personaj a fost „abuzat”, cum reiese din program? Și încă una, tot din program: regizorul V.T. Popescu de la Cluj nu e cumva Victor Tudor Popa?

Teatrul „George Ciprian” din Buzău – Niște fete de Neil LaBute. Traducerea: Bogdan Budeș. Regia: Cristi Juncu. Scenografia: Doru Badiu. Cu: Irina Velcescu (*Sam*), Cristina Florea (*Tyler*), Catrinel Dumitrescu (*Lindsay*), Andreea Vlad (*Bobby*), Diana Cavaliotti (*Reggie*) și Vlad Zamfirescu (*Guy*). Data premierei: 14 ianuarie 2010.